

Міністерство освіти і науки України
Національний університет водного господарства
та природокористування

Кафедра туризму та готельно-ресторанної справи

05-08-173М

МЕТОДИЧНІ ВКАЗІВКИ

до виконання розрахунково-графічної роботи
з навчальної дисципліни

«Природні ресурси України»

для здобувачів вищої освіти першого (бакалаврського) рівня
за освітньо-професійною програмою «Туризм і рекреація»
спеціальності ІЗ «Туризм та рекреація»
денної і заочної форм навчання

Рекомендовано науково-
методичною радою з якості
ННІАЗ.
Протокол № 01 від 16.09.2025 р.

Рівне – 2025

Методичні вказівки до виконання розрахунково-графічної роботи з навчальної дисципліни «Природні ресурси України» для здобувачів вищої освіти першого (бакалаврського) рівня за освітньо-професійною програмою «Туризм і рекреація» спеціальності ІЗ «Туризм та рекреація» денної і заочної форм навчання [Електронне видання] / Коротун С. І., Яковишина М. С. Рівне : НУВГП, 2025. 24 с.

Укладачі: Коротун С. І. к.геогр.н., доцент кафедри туризму та готельно-ресторанної справи;
Яковишина М. С. старший викладач кафедри туризму та готельно-ресторанної справи.

Відповідальний за випуск – Коротун С. І., канд. геогр. наук, доцент, завідувач кафедри туризму та готельно-ресторанної справи.

Керівник групи забезпечення спеціальності
ІЗ «Туризм та рекреація» (бак.)

Коротун С. І.

Попередня версія методичних вказівок: 05-08-127М

© С.І. Коротун,
М. С. Яковишина, 2025
© НУВГП, 2025

Зміст

Вступ.....	4
Побудова і аналіз комплексного фізико-географічного профілю.....	5
Правила побудови повздовжнього профілю	6
Побудова гіпсометричного профілю	10
Опис (аналіз) комплексного фізико-географічного профілю.....	14
Список використаних джерел.....	16
Додатки.....	19

Вступ

Метою дисципліни «Природні ресурси України» є розкриття основ організації складного навколишнього середовища, що базується на аналізі його природних, природно-антропогенних і антропогенних комплексів і компонентів, набуття загальної наукової етики й культури, що необхідно при підготовці фахівців з туризмознавства.

Для закріплення теоретичних знань, практичних умінь і навичок, отриманих студентами при вивченні дисципліни «Природні ресурси України», в лекційному курсі, на практичних заняттях; оволодінні методами польових досліджень (збору фактичного матеріалу, його систематизації, узагальнення і підготовки наукових звітів); кола теоретичних понять і практичних умінь як бази для вивчення подальших фізико-географічних, економіко-географічних і методичних дисциплін; розвитку у студентів географічного мислення, уміння виявляти і аналізувати причинно-наслідкові зв'язки між різними природними процесами і явищами, компонентами природи, природою і господарською діяльністю людей, робочою програмою навчальної дисципліни передбачено індивідуальне науково-дослідне завдання студента, яке полягає у виконанні розрахунково-графічної роботи.

Розрахунково-графічну роботу з дисципліни «Природні ресурси України» студенти виконують у вигляді побудови комплексного фізико-географічного профіля за певним напрямом і визначеними відрізками в межах України. Варіанти роботи визначає викладач.

У методичних вказівках викладено порядок виконання розрахунково-графічної роботи, її розділів та підрозділів, наведено бланк виконання РГР та вимоги до оформлення роботи.

Навики, набуті студентами при виконанні розрахунково-графічної роботи можуть бути використані при подальшому проходженні навчальних та виробничих практик, написанні курсових та дипломних робіт.

Методичні вказівки складено відповідно до програми навчальної дисципліни «Природні ресурси України», яка передбачена навчальним планом для студентів спеціальності ІЗ «Туризм та рекреація».

Методичні вказівки можуть бути корисними і для студентів природничих спеціальностей.

Побудова і аналіз комплексного фізико-географічного профілю

Основна мета індивідуальної самостійної роботи студентів по побудові комплексних фізико-географічних профілів (КФГП) через великі території – закріпити у студентів (отримані з курсу «Природні ресурси України») уявлення про зональну структуру географічної оболонки, а також прищепити їм навички користування картами різного призначення (загальними і спеціальними). Вибір саме цього виду роботи зумовлений наступними міркуваннями:

- профіль, що проходить за визначеним варіантом, охоплює декілька географічних зон;

- в ході роботи над побудовою КФГП, що відбиває розподіл і взаємне поєднання основних компонентів географічної оболонки (рельєф, клімат та ін.), притягуються різні карти – гіпсометричні, тектонічні, атмосферних опадів, ізотерм, ізобар, що дозволяє студентам отримати навички роботи з картами різного типу; переходити від площинного зображення (на карті) до рельєфного (на профілі), знаходити не лише якісне, але і кількісне вираження географічних явищ і так далі;

- робота над профілем виконується строго індивідуально: кожен профіль будується по одному з варіантів, що забезпечує самостійність виконання завдання.

Для правильного розуміння конкретного картографічного матеріалу слід притягати додаткові літературні джерела за вказівкою викладача.

Після того, як на профіль нанесено усі основні природні елементи, що мають зональний характер розподілу, необхідно зіставити співвідношення цих елементів на профілі, встановити їх взаємозв'язок і взаємообумовленість.

На завершення цієї роботи кожним студентом складається пояснення до КФГП, в якому має бути короткий аналіз рельєфу, тектонічної будови, клімату, а також обґрунтування виділення кліматичних поясів і природних зон, а також слід пояснити деякі місцеві відхилення від зональності, викликані особливостями того або іншого поєднання природних умов (за заданим варіантом).

Завершуючи роботу над викреслюванням КФГП, необхідно скласти систему умовних знаків, так, щоб можна було прочитати і розшифрувати усі елементи, нанесені на профіль (температура повітря, опади і так далі). Для умовних знаків (легенди) застосовується той же

спосіб зображення, що і для відповідних елементів на картах. Поміщаються вони на тому ж листі внизу або збоку креслення. Слід вказати також горизонтальний масштаб.

Робота над побудовою КФГП складається з виконання ряду завдань за темами. По кожній темі опрацьовуються відповідні розділи дисципліни і рекомендована література, а потім виконується графічна робота, яка є частиною майбутнього КФГП.

Вирішені завдання оформляються на стандартних листах згідно з вимогами щодо оформлення науково-технічної документації (див. МВ 05-08-19). У пояснювальній записці нумеруються усі ушиті сторінки. Цифра «1» на титульному аркуші не ставиться. Приклад оформлення титульного аркуша розрахунково-графічної роботи за рішенням завдань по карті наведений в Додатку А. Картографічний матеріал, як правило, в пояснювальну записку не підшивається і формується в окрему теку. У правому нижньому куті вказують прізвище автора роботи. Бланк для виконання поздовжнього профілю наведений в Додатку Б (формату А3, 420x297 мм, міліметровий папір).

Студенти виконують роботу охайно звичайними та кольоровими олівцями використовуючи вказані нижче літературні та картографічні джерела.

Варіанти для виконання розрахунково-графічної роботи наведено в Додатку В.

Правила побудови поздовжнього профілю

Профілем називається вертикальний розріз земної поверхні по заданому напрямку.

Поздовжнім профілем називається переріз земної поверхні вертикальною площиною по осі лінійної споруди, який зображений в певному масштабі.

Поздовжній профіль характеризує величину поздовжніх ухилів прямолінійних ланок місцевості на осьовій лінії спостережень (туристичного маршруту). Зображення профілів місцевості є одним з основних документів, на основі яких проектують дороги, мости, аеродроми, промислові та цивільні будинки тощо.

На місцевості рельєф змінюється спокійно, тобто переходи від підвищення до пониження, які знаходяться на значній віддалі між собою.

Різниці висот точок поверхні землі малі у порівнянні з горизонтальними відстанями між ними, тому поздовжні профілі будують у різних масштабах. В зв'язку з цим профіль не буде подібний натурі, рельєф місцевості на ньому буде більш різким, краще видимі перегини, підвищення та пониження.

Профіль можна побудувати на будь-якому аркуші паперу, але краще на міліметровому. Практично для побудови поздовжнього профілю застосовують два масштаби. Загальноприйняті наступні масштаби:

горизонтальний – 1:500, 1:1000, 1:2000, 1:5000 і 1:10000;

вертикальний – 1:50, 1:100, 1:200, 1:500, 1:1000, тобто в 10 разів крупніший горизонтального.

Перед побудовою профілю будь-якої лінійної споруди, її загальну довжину уже визначено. На цій основі заготовляють довжину паперу відповідно до прийнятого горизонтального масштабу (при інженерному проектуванні, профіль є основою для проектування на ньому лінійної споруди і обчислення об'ємів земляних мас).

При побудові профілю масштаб горизонтальних ліній приймають рівним масштабу карти, а масштаб вертикальної лінії для більшої наочності приймають в 10 разів більше за горизонтальний. Профіль будується на міліметрівці. При необхідності, згідно з технічним завданням, горизонтальний масштаб може бути прийнятий відмінним від масштабу використаної карти. Головною умовою буде погоджена точність використаної карти і отриманого на її основі подовжнього профілю.

Приклад побудови поздовжнього профілю [Помилка! Джерело посилання не знайдено.]

Нехай вимагається побудувати профіль по лінії MN (рис.1). Заздалегідь викреслюють координатну сітку з горизонтальними рядками «Ситуація», «Відмітка землі» і «Відстань». Над боковиком таблиці вказують задані масштаби. Точку М приймають розташованою на вертикальній осі.

Побудова профілю розпочинається з відкладання відрізків (відповідно до масштабу), рівних відстаням між горизонталями на карті по лінії MN (під номером 1) над рядком «Ситуація» (під номером 2) і в рядку «Відстань» (під номером 3). Вимірником по масштабній лінійці визначають відстань від точки М до першої горизонталі. Відстань дорівнює 178 метрів, це і записують в графу «Відстань». Потім так само вимірюють і відкладають відстань між двома подальшими

горизонталіями (332 м), записують в той же рядок і продовжують ці виміри до точки N.

Визначають відмітки точок М і N згідно з відмітками горизонталей, на яких або між якими розташовані задані точки. Так відмітка точки М, розташованої посередині між горизонталіями 110 і 115 метрів, складе 112.5 метрів. Відмітка точки N, розташованої на горизонталі з висотою 115 метрів, буде рівна відповідно до 115 метрів.

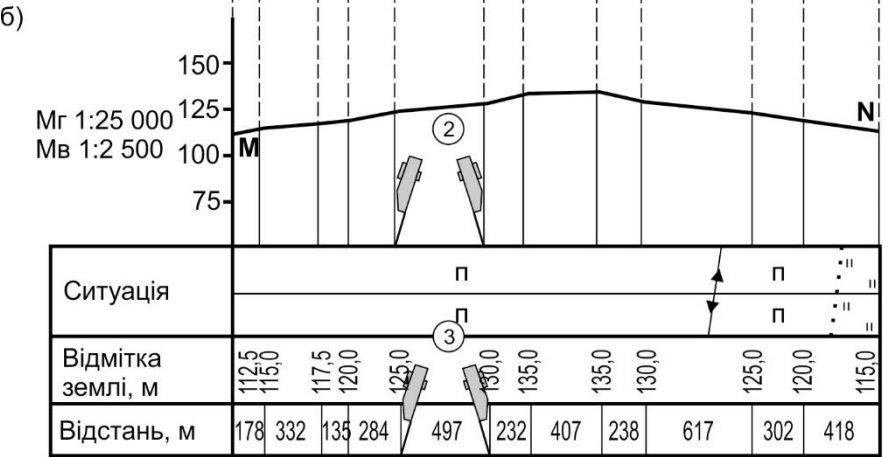
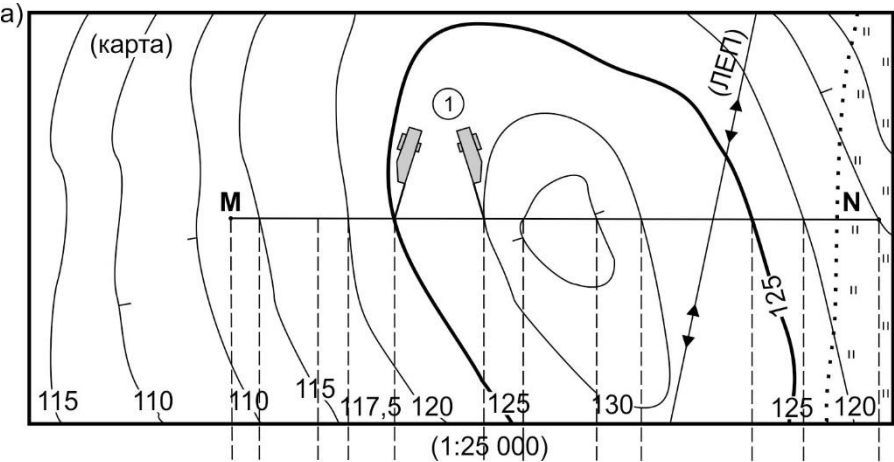

Рисунок 1 – Побудова профілю місцевості по лінії MN по топографічній карті з горизонталями

У графі «Відмітка землі» підписують висоти точок М і N і горизонталей (які перетинає задана лінія між вихідними точками), з точністю до десятих доль метра. Відмітки підписуються симетрично вертикальним відрізкам, розташовуючи числа вертикально.

Профіль, можна побудувати від якої або умовної висоти, вибравши оцифрування вертикальної осі так, щоб під лінією профілю залишалися 2 - 3 см вільної відстані. Це місце використовується для графічних побудов при ухваленні проектних рішень.

При вертикальному масштабі 1:2500 в одному сантиметрі вертикальної осі буде 25 метрів. Мінімальна відмітка профілю в точці М складає 112.5 м. На 2-3 см вертикальної осі доводиться відповідно до 50-75 метрів. Віднімаємо ці величини з мінімальної відмітки і отримуємо 62.5-37.5 м, тобто значення висоти горизонтальної осі, розташованого вище рядка «Ситуація», вибирається в цих межах, Виходячи з отриманих значень, її відмітку можна прийняти 50 м. Тоді, сантиметрові відрізки вертикальної осі оцифровуємо відповідно до 75, 100, 125 і 150 м. Виходять з того, щоб останній оцифрований штрих був більше максимальної відмітки профілю, що становить 135 м.

Усі підписані висоти відкладаються, в прийнятому масштабі, перпендикулярно вгору з точок раніше відкладених на горизонтальній осі. З'єднавши потім верхні кінці побудованих відрізків, отримують лінію подовжнього профілю місцевості між заданими точками М і N.

Рядок «Ситуація» заповнюється уздовж заданої лінії шириною смуги на місцевості, по правій і лівій стороні, по 15-20 м. Для чого вимірюється відстань до меж об'єктів елементів ситуації, що перетинаються заданою лінією. Потім ця відстань відкладається уздовж осі подовжнього профілю в рядку «Ситуація». Викреслюються межі контурів ситуації (лінія з точок). Усередині меж наносяться умовні знаки що відповідають наявним угіддям (рілля, лугова рослинність). Викреслюються лінійні елементи ситуації (лінія електропередачі - ЛЕП).

Побудова подовжнього профілю по фізичній карті України зображена на рис.2.

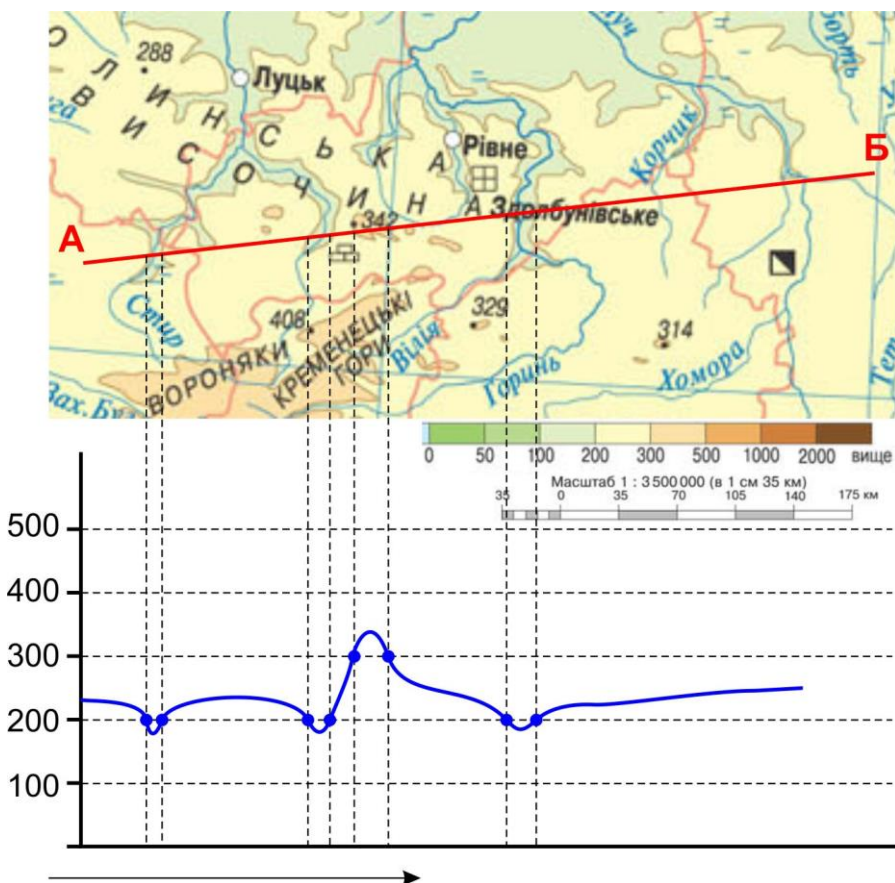

Рисунок 2 – Побудова профілю по лінії А-Б.

Побудова гіпсометричного профілю

Профіль – зображення вертикального розрізу місцевості по певному напрямку. Він може бути складений як за даними польових вимірів, так і по карті, на якій зображені ізолінії висот і глибин – ізогіпси і ізобати. Ізогіпси і ізобати також називають горизонталями, оскільки вони відмічають рівні, паралельні горизонту. Студенти будують профіль уздовж визначеного варіанту, вказаного викладачем користуючись Фізичною картою України масштабу 1:3 500 000.

Для виконання роботи необхідно мати аркуш міліметрового паперу, на який наносяться координатні осі (Додаток Б):

а) горизонтальна лінія, або лінія нуля, що відповідає рівню океану, вона ж вісь абсцис;

б) вертикальна лінія, або лінія висот і глибин, вона ж вісь ординат.

Вертикальна лінія проводиться з лівого боку листа і розбивається на ділення, що відповідають градаціям висот суші і глибин океану в масштабі 1:10 000 (1 см – 100 м).

Горизонтальна лінія проводиться уздовж листа в нижній його частині на відстані 12,5 см від нижнього краю рамки (Додаток Б). Уздовж неї послідовно відкладаються в масштабі 1:2 000 000 (1 см – 20 км) відстаней між точками перетину лінії дослідження з горизонталями. Довжина профілю складе до 40 см, що відповідає в масштабі відстані від початкової до кінцевої точки.

Визначення висот і глибин робиться відповідно до цифрових позначень на горизонталях, а також за шкалою, що знаходиться за рамкою карти (рис.2).

При складанні профілю по карті вимірюються відстані між точками перетину лінії профілю з горизонталями. Ці відстані в певному масштабі послідовно відкладаються по осі абсцис, і у кінці кожного відрізка відновлюються або опускаються. На цих вертикальних лініях, у свою чергу, відкладаються в певному масштабі відрізки, довжина яких відповідає висоті залягання тієї горизонталі, яка в цій точці перетинається з лінією профілю.

Отриманий ряд точок, розташованих на різній висоті і глибині, сполучає плавною лінією, яка і буде шуканою лінією рельєфу. Вона дає узагальнене зображення рельєфу поверхні суші у вертикальному розрізі.

На профілі мають бути виділені помітні точки (вершини гір, перетину річок та ін.). Вони є додатковими орієнтирами при подальшій роботі над профілем (нанесенні інших компонентів ландшафту – кліматичних характеристик і т. д.). Основним же орієнтиром є широтне положення тієї або іншої складової частини географічної оболонки, тому на кресленні в нижній частині листа мають бути відмічені географічні широти або меридіанів не рідше, ніж через 10° (відповідно до положення елементів рельєфу, що перетинаються ними).

При побудові лінії рельєфу часто виникає питання, як високо піднімати або як низько опускати лінію при з'єднанні двох точок

однакової висоти, враховуючи, що градації висот на дрібномасштабних картах зазвичай досить великі (від 200 до 2000 м).

Тут може прийти на допомогу уважне вивчення самої карти : якщо безпосередньо поблизу лінії, по якій будується профіль, проходить наступна за величиною горизонталь, то можна підняти лінію рельєфу до межі, що допускається цією градацією висот. Рекомендується також користуватися для довідок великомасштабними і детальнішими картами тієї або іншої ділянки місцевості, що перетинається профілем. У інших випадках слід набути середнього значення висоти (чи глибини). Так, якщо вимагається з'єднати дві точки перетини, що мають відмітку 1000 м, а між ними лежить ділянка карти, розфарбовування якої відповідає висотам від 1000 до 2000 м, то лінія рельєфу між цими двома точками на кресленні має бути піднята до 1500 м.

Виділити на КФГП природні зони – означає зрозуміти закономірності поєднання основних компонентів географічної оболонки і намітити межі, де один комплекс географічних явищ планетарного масштабу змінюється іншим.

Слід мати на увазі, що різноманітність кліматичних і інших природних умов є також наслідком впливу рельєфу. Гори не лише викликають появу висотних зон, але часто роблять істотний вплив на розподіл вологи і інших показників, як на схилах, так і в межах прилеглих низовин і міжгірських улоговин.

Враховуючи це, при виділенні на КФГП природних зон, передусім, слід уважно розглянути карту рослинності, порівнявши її з гіпсометричною (фізичною) картою. Треба ясно собі уявити, де зміна типів рослинності обумовлена закономірностями горизонтальної зональності, а де наявністю гір, враховуючи при цьому спрямованість гірських схилів відносно переважаючих повітряних течій.

Зміна в типах рослинності, що виникають на схилах гір, не слід враховувати при виділенні на профілі горизонтальних географічних зон. Ці зміни обумовлені проявом висотної зональності, що виражається закономірною зміною природних явищ з висотою в горах: міняються кліматичні умови і разом з ними усі інші компоненти ландшафту, аж до рельєфоутворюючих процесів. Нижня з висотних зон (поясів), як правило, має ландшафт, типовий для горизонтальної зони, в якій знаходиться ця гірська система. Вищерозміщені пояси змінюють один інший, нагадуючи горизонтальні зони, розташовані північніше. Проте висотні пояси не є повним аналогом широтних зон. Кожній широтній зоні відповідає свій набір (спектр) висотних зон. Тому і не

слід виділяти ці зміни у вигляді окремих зон на меридіональному профілі, присвяченому виявленню закономірностей горизонтальної географічної зональності. Таке включення територій, зайнятих різноманітними висотними зонами, в одну з горизонтальних зон повинно бути спеціально обумовлено в пояснювальній записці, що додається до КФГП, з посиланням на тип висотної поясної, що характеризує зміну основних висотних зон в цій місцевості.

Із сказаного не виходить, що високігірні ландшафти як прояв висотної зональності потрібно завжди включати у відповідну широтну зону. У тих випадках, коли гірські системи настільки великі, що виниклі на їх схилах ландшафти відповідних висотних зон цілком (чи майже цілком) витісняють на значних територіях ландшафти відповідних горизонтальних зон, необхідно виділити на профілі зони, в назві яких підкреслювалася б залежність цього типу ландшафту від наявності гірського рельєфу.

Під гіпсометричним профілем необхідно показати **тектонічні структури**. Для цього безпосередньо нижче нульової лінії профілю по усій його довжині слід накреслити шкалу шириною 1 см і, користуючись тектонічною картою, розділити її (з урахуванням масштабу) на ділянки, що відповідають на профілі областям різної складчастості і більше дробовим підрозділам цих областей. Тектонічна шкала зафарбовується відповідно до легенди тектонічної карти.

Аналогічно, виконується нанесення **рослинності, ландшафтів, природних зон, кількості опадів та сонячної радіації, адміністративного поділу**.

Ґрунтовий покрив, геологічну та геоморфологічну структуру зображаємо з відступом по 5 мм під гіпсометричним профілем (геологічну структуру зображаємо до нульової лінії профілю) з урахуванням масштабу та зафарбовуємо згідно з відповідною легендою (Додаток Г).

Таким чином, виділення на КФГП природних зон вимагає від студентів уважного ознайомлення з картами рельєфу, клімату, рослинності, ґрунтів, зіставлення їх між собою, а також залучення усього матеріалу, відомого з курсу «Природні ресурси України», і рекомендованої літератури.

Опис (аналіз) комплексного фізико-географічного профілю

Завершальним етапом роботи над КФГП є його опис. Сама назва цього розділу роботи свідчить про те значення, яке надається аналізу фактичного матеріалу, графічно представленого на профілі. Для розкриття причинних зв'язків географічних явищ, для показу закономірних комплексних поєднань основних компонентів географічної оболонки необхідно проаналізувати представлений на профілі фактичний матеріал. В ході аналізу КФГП студент наводить в систему не лише ті дані, які знайшли відображення на складеному профілі, але і зіставляє їх з теоретичними знаннями, отриманими з курсу лекцій, навчальних посібників і літературних джерел.

У описі КФГП мають бути сформульовані в загальному вигляді ті закономірності планетарного масштабу, які були покладені в основу побудови профілю: закон географічної зональності; закономірності розподілу температури, тиску, опадів по земній поверхні. Слід вказати, які відхилення від зонального розподілу природних явищ можуть спостерігатися, і з яких причин. Потім слід перейти до характеристики і аналізу тих кліматичних поясів і природних зон, які знайшли відображення на цьому меридіональному профілі. Кожен пояс і зона мають бути охарактеризовані, передусім, тими показниками, які нанесені на профіль (температура і тиск повітря в січні і липні, кількість атмосферних опадів). Необхідно притягнути матеріал і з літературних джерел, проте, не слід перевантажувати текст великою кількістю фактичного матеріалу. Необхідно пам'ятати, що складається не опис території, а пояснення (аналіз) до вже викресленому КФГП. Отже, характеристика має бути короткою, підкреслюючи основні для цього кліматичного поясу (зони) елементи природних умов. Фактичні дані супроводжуються коротким аналізом, мета якого – розкрити основні закономірності фізико-географічних процесів, виділити головне в ході географічних явищ, що визначають типовий вигляд природи кожної зони.

Передусім, необхідно уявити собі співвідношення тепла і вологи в кожному кліматичному поясі і тісно пов'язані з ними рухи повітряних мас, тому що саме ці елементи дають перші передумови для розчленовування географічної оболонки на пояси і потім – зони. При цьому важливо мати зважаючи на, що кліматичні характеристики кожного поясу розрізняються не лише кількістю тепла, але і особливостями циркуляції атмосфери (іноді переміщення вже нагрітих

повітряних мас грає більшу роль, ніж безпосередній прихід тепла від сонячної радіації).

Характеристика кожної природної зони повинна супроводжуватися фактичним матеріалом з подальшим його аналізом, заснованим на закономірностях, властивих цьому поясу і зоні. У тих випадках, коли профіль перетинає гірські країни, в описі необхідно особливо відмітити зміни природних зон з підняттям в гори.

Опис КФГП закінчується коротким резюме, в якому в найзагальніших рисах підсумовується прояв закону географічної зональності і взаємозв'язаної географічних явищ, в тому вигляді, як це знайшло відображення на цьому профілі.

Список використаних джерел

Базова література

1. Бондарчук В.Г. Геологічна будова Української РСР. Київ : Наук. Думка, 1973. 108 с.
2. Бондарчук В.Г. Геологія родовищ корисних копалин України. Київ : Наукова думка, 1966. 302 с.
3. Генсірук С.А., Бондар В.С. Лісові ресурси України, їх охорона і використання. Київ : Наукова думка, 1973. 510 с.
4. Геоботанічне районування Української РСР. / за ред. А.І. Барбарич; Авт.: Т.Л.Андрієнко, Г.І.Білик, Є.М.Брадїс та ін. Київ : Наук. думка, 1977. 304 с.
5. Заставний Ф.Д. Географія України. Львів: Світ, 1994. 472 с.
6. Заставний Ф.Д. Фізична географія України. Львів : Обласний інститут освіти, 1996. 231 с.
7. Коротун І.М. , Коротун Л.К., Коротун С.І. Природні ресурси України : навч. посібник. Вид. 2-ге Рівне: ПРИНТ ХАУЗ, 2004. 192 с.
8. Коротун І.М., Коротун Л.К., Коротун С.І. Природні умови і ресурси України : навч. посібник. Рівне. Вид-во УДАВГ, 1997 175 с.
9. Левковский С.С. Водные ресурсы Украины. Київ : Вища школа, 1979. 100 с.
10. Маринич А.М., Пащенко В.М., Шищенко П.Г. Природа Украинской ССР. Ландшафты и физико-географическое районирование. Шищенко. Київ : Наукова думка, 1985. 224 с.
11. Маринич О.М. Фізична географія України [Текст]: підручник / О.М. Маринич, П.Г. Шищенко. Київ : Знання, 2005. 511 с.
12. Новаковський Л.Я., Пилипенко М.А. Земельні ресурси Української РСР. Київ : Урожай, 1973.
13. Руденко В.П. Географія природно-ресурсного потенціалу України. Чернівці: Зелена Буковина, 1999. 568 с.
14. Фізико-географічне районування Української РСР. / Під ред. В.П.Попова, О.М. Маринича, А.М. Ланько. Київ : Вид-во Київського університету, 1968. 683 с.
15. Фізична географія Української РСР / За ред. О.М. Маринича; Авт.: О.М. Маринич, А.І. Ланько, М.І. Щербань, П.Г. Шищенко. Київ : :Вища школа, 1984. 208 с.
16. Цись П.М. Геоморфологія УРСР. Львів: Видавництво Львівського університету, 1962. 224 с.

Допоміжна література

17. Карта. Україна. Ландшафти : Масштаб 1:1 000 000. 1997.
18. Навчальний атлас України. Київ: НВП «Картографія», 2007. 40 с.
19. Національний атлас України : CD-диск. Київ : ООО «Интеллектуальные системы ГЕО», 2007.
20. Національний атлас України. Київ: ДНВП «Картографія», 2007. 440 с.
21. Ващенко П.Т. Природні ресурси Західних районів УРСР. Львів, 1959. 131 с.
22. Воропай Л.І., куниця М.О. Українські Карпати : Фізико-географічний нарис. Київ : Радянська школа, 1968. 168 с.
23. Географічна енциклопедія України в 3-х томах / Редкол.: О.М. Маринич (відп. ред.) та ін. Київ : Українська Радянська енциклопедія ім. М.П. Бажана. Томи 1, 2, 3. 1989,1990,1994.
24. Коротун І.М., Короутн Л.К., Коротун С.І. Географія Рівненської області. Природа, населення, господарство, екологія. Рівне: 1996. 274 с.
25. Маринич О. М. Українське Полісся. Київ : Рад.школа, 1962. 163 с.
26. Паламарчук М.М., Горленко І.О., Яснюк Т.Є. Географія мінеральних ресурсів Української РСР. Київ : Радянська школа, 1985. 136 с.
27. Природа [Волинської, Закарпатської, Івано-Франківської, Львівської, Ровенської Тернопільської, Чернівецької] областей. / Під ред. К.І. Геренчука. Львів: Вища школа, 1972-81.
28. Природа Українських Карпат. / Під ред. К.І. Геренчука. Львів: Видавництво Львівського університету, 1963. 265 с.
29. Природно-ресурсний потенціал сталого розвитку України / Під ред. Б.М.Данилишина. Київ : Вид-во РВПС НАНУ, 1999. 716 с.
30. Чижев М.П. Український лісостеп. Київ : Радянська школа, 1961. 204 с.

Інформаційні ресурси

31. Кабінет Міністрів України. URL : <http://www.kmu.gov.ua/>
32. Законодавство України. URL : <http://www.rada.kiev.ua/>
33. Державний комітет статистики України. URL : <http://www.ukrstat.gov.ua/>
34. Національна бібліотека ім. В.І. Вернадського. URL :

<http://www.nbu.gov.ua/>

35. Обласна наукова бібліотека (м. Рівне, вул. О. Борисенка, 6) .
URL : <http://www.lib.rv.ua/>

36. Рівненська централізована бібліотечна система (м. Рівне, вул. Київська, 44) . URL : <http://cbs.rv.ua/>

37. Наукова бібліотека НУВГП (м. Рівне, вул. Олекси Новака, 75).
URL : <http://nuwm.edu.ua/naukova-biblioteka> (інформаційні ресурси у цифровому репозиторії).

Додатки

Додаток А

Титульна сторінка РГР

Міністерство освіти і науки України
Національний університет водного господарства та
природокористування

Кафедра туризму та готельно-ресторанної справи

РОЗРАХУНКОВА-ГРАФІЧНА РОБОТА
з дисципліни «Природні ресурси України»
«Комплексний фізико-географічний профіль
по _____»

Виконав: студент групи ТУР-11
Жук О.С.
Варіант 12
Перевірив: доцент, к.геогр.н.
Коротун С.І.

Рівне 2023

Бланк для виконання РГР

25

13

6

ФІЗИКО-ГЕОГРАФІЧНИЙ ПРОФІЛЬ
по 50° Пн.ш. (до 30° Сх.ш.)

25

50

25

10

5

Адміністративні межі
Географічна будова
Тектонічна будова
Геоморфол. будова
Клімат.
Грунтової покрив
Рослинність
Ландшафти

45

10

30

Н, м

1300

1200

1100

1000

900

800

700

600

500

400

300

200

100

Масштаб:
Верт. 1:10000
Гориз. 1:2000000

25

50

Виконав: студ. Т-11
Промочук Т.М.
Перевірив: доц. к.с.н.
Корольов С.І.

Варіанти розрахунково-графічної роботи

Варіант	Профіль
1	50° Пн.ш. до 30° Сх.д.
2	50° Пн.ш. від 30° Сх.д.
3	48° Пн.ш. до 32° Сх.д.
4	48° Пн.ш. від 32° Сх.д.
5	30° Сх.д.
6	32° Сх.д.
7	34° Сх.д. від 46° Пн.ш.
8	Львів – Рівне – Житомир – Київ
9	Івано-Франківськ – Хмельницький – Вінниця – Кіровоград
10	Чернігів – Полтава – Луганськ
11	Луцьк – Вінниця – Херсон
12	Вінниця – Канів – Суми
13	Київ – Канів – Кіровоград – Одеса
14	Чернівці – Рівне – Бучмани – Морочне
15	Херсон – Запоріжжя – Донецьк – Луганськ

Додаток Г

Приклад виконання комплексного фізико-географічного профілю

